

ÄVENTYRET BOR I EN VATTEN- LEDNING

KARL-AAGE SCHWARTZKOPF

ÄVENTYRET BOR I EN VATTEN- LEDNING

KARL-AAGE SCHWARTZKOPF

 SAGA
EGMONT

Karl-Aage schwartzkopf

Äventyret bor i en
vattenledning
Tokbok

SAGA Egmont

Äventyret bor i en vattenledning

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1968, 2020 Karl-Aage Schwartzkopf och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726372793

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Den susande världen

Den lille indierns ögon var fulla av vemod. En tår blänkte som en ensam diamant i ena ögonvrån. Han skruvade sig, lyfte på ena kanten av Kashmir-mattan som han satt på och tog fram en hopvikt papperslapp. När han vecklade upp den föll lockarna som ett ljudlöst förhänge framför ansiktet.

- Mina vänner, sa han och hans röst lät som en gnällig flöjt, mina vänner, jag är förkrossad, men jag har bara kunnat ge en enda av er godkänt.

En tryckande tystnad föll över det lilla rummet. De fyra som satt framför honom höll alla huvudena sänkta. De var egentligen fem, strax bakom dem satt en hund av obestämd ras med hårtestar spretande kring nosen. Också den höll huvudet sänkt, den följde intresserat en fluga som promenerade på golvet.

- Högsta betyg i förberedande Yogakursen, vattenledningstekniska grenen, kan jag idag dela ut till herr Borislav Rabalder, 12 år, framför allt för hans interfluviala transponeringsteknik och hans akvaplaniala orienteringsförmåga.

Mjukt, som om han hade haft osynliga gångjärn i knäna, reste sig den lille indiern och gick fram till Borislav. Papperslappen vandrade ljudlöst från indierns långa, knotiga fingrar till Borislavs mera knubbiga. Han bugade sig med mörkt allvar i ansiktet. Borislav bugade tillbaka, fräknarna kring näsan ställde upp i formation av ett glatt leende.

Ceremonin var över. Alla bugade. Hunden var den förste som lämnade rummet - svansen viftade som en taktpinne.

Precis en halvtimme senare satt familjen Rabalder hemma kring middagsbordet. Det som skulle ha blivit en festmiddag i triumfs tecken blev ett olustigt petande bland köttbitar och blomkålshuvuden.

Vid ena kortänden satt pappa Stanislav Rabalder. Besvikelsen gjorde hans ansikte ännu längre än vanligt. Mamma Gabrielle torkade sig då och då i ögonvrån med servietten. Yasmine, Borislavs storasyster, 14 år fyllda, grät så det plaskade som regn mot tallrikskanten.

Den ende som åt var Borislav, dagens segrare. Papperslappen låg bredvid hans tallrik. Den ökade hans aptit i samma takt som den minskade de andras.

Muff, familjens obestämda hund, låg under Borislavs stol. Där hamnade en och annan godbit som från början inte alls var avsedd som hundmat. Muff var den ende hos vilken dagens segrar och nederlag inte lämnade några spår.

När tystnaden kring bordet hade tänjts till absoluta bristningsgränsen, sköt pappa Stanislav tallriken åt sidan och började prata. Först helt lågt som en monolog för eget bruk, men efterhand som alla reste på huvudena och lyssnade så höjde han rösten.

- Jag fattar det inte, mumlade han, *så* dåliga var väl ingen av oss och *så* bra var väl inte Borislav att han skulle få högsta betyg. Att komma ut och in genom badrumskranen är ju ingen konst bara man är tillräckligt liten. Och orientera inne i vattenledningarna, det är ju också en fråga om kroppsstorlek. Det är svårt för en fullvuxen karl att tvärvända i alla vattenlås och komma i rätt stamledning. Det borde Mathawana ha insett. Nä, han var ingen bra lärare - nästa år väljer vi en annan Yogakurs med en mera förstående lärare.

Borislav avslutade en tugga i halvtid och sköt köttbiten in i reservfickan i kinden. En proteströd färg spred sig i ansiktet.

- Det finns ingen lärare som Mathawana, det vet ni, sa han med spets i rösten. Det var inte honom det var fel på. Men ni hade ju ingen geist. Mamma till exempel som bara gick in i varmvattenledningarna, för att hon påstod att hon frös. Det kommer man ju ingen vart på. Och Yasmine som stannade så fort hon hörde popmusik i någon ledning. Det vimlar ju av popmusik i ledningarna, det kommer man ju heller ingen vart på. Men häng inte läpp för det. Mathawana sa ju att ni kunde träna på egen hand. Det finns tiotusen kilometer vattenledningar i den här stan. Och vi har ju våtdräkter, så det är bara att vi ger oss iväg. Genom badrumskranen kan ju till och med en nybörjare komma. Kom, så tar vi oss en tur. Jag är mätt nu. Glassen tar vi efteråt.

- Badrumskranen är ingen bra kran, sa Yasmine och strök bort en laddning halvtorkade tårar med blusärmen. Jag får jämt rostfläckar när jag går igenom den. Det är inte oss, det är kranen det är fel på.

- Den är för trång i låset för mej, sa pappa Stanislav. Jag ska be värderna att han sätter dit en ny och bredare kran. Dessförinnan blir det inga simturer för min del.

- Inte för min heller, sa mamma Gabrielle och Yasmine på en gång.

- Tack för maten, sa Borislav och reste sig. Jag tar en tur. En liten runda bara.

- Vart, sa mamma Gabrielle. Du vet att Mathawana alltid predikade att man skulle göra upp en ordentlig färdplan före varenda färd i ledningsnätet. Det är så lätt att komma bort.

- Men mamma har du glömt att jag fick en femma i akvaplanial orienteringsteknik? Jag hittar.

- Nu skriver du en plan på papperet här. Annars låser jag in våtdräkten.

- Hum. Hit med papperet. Badrumskran och sen raka spåret till kvarterslåset. Sen till stamledningen under Regeringsgatan. Kanske fram till huvudstammen vid Kungstorget. Och sen samma väg tillbaka.

- Tänk på att det är stark ström i stamledningarna så här vid middagstid, sa pappa Stanislav. Du kommer väl ihåg hur det gick för mej, när jag gjorde min första stamledningsfärd. För två betyg.

- Men du hade ju glömt simfenorna. Både på händer och fötter. Då klarar man sej aldrig motströms. Det var tur att du fastnade i huvudvattenlåset under slottet. Annars kanske du hade åkt med ut till reningsverket i Eriksdal. Ja, hej då!

Inne i badrummet hängde Borislavs gummidräkt. På galgen såg den ut som en Borislav utan huvud, händer och fötter. Han kröp vigt in i den, drog på sig fenorna på händer och fötter, tog på glasögonen och fällde upp huven. Så vred han på kallvattenskranen ett varv så att något litet vatten började rinna ut efter kranens kanter. Sedan steg han ner i badkaret och hukade sig under kranen.

Just då kom pappa Stanislav in. Under armen hade han en jättestor, vaxad pappersrulle som han vecklade ut till hälften. Det var kartan över stadens vattenledningsnät. Den påminde om ett ofantligt finmaskigt spindelnät med miljoner streck av olika grovlek och färg. Det var de olika ledningarna - huvud-, stam-, kvarters- och grenledningar. Vattenlåsen var utmärkta med röda kryss. Stadens gatunät låg som en skuggad streckning över ledningarna.

- Peka ut, sa han. Så att vi kan leta, om det skulle behövas.

Borislav pekade med svart gummifinger. Han kunde kartan praktiskt taget utantill. De tusen olika vattenlåsen var realiteter för honom. Trots sin lika konstruktion hade

de vissa särdrag som omedelbart sa honom precis var han befann sig.

- Tar du kanoten?

- Nä, inte nu. Den är för klumpig. Och radion med. Ena antennen gick av i 113:s vattenlås igår. Vi får skaffa en mindre radio. Om vi byter får vi en för bra pris.

- Hur mycket?

- Sextio bagis. Eller åttio. Jag har trettiofem i min sparbössa.

- Jag ska försöka hitta en begagnad. Jag tycker inte om att du ger dej iväg utan radio. Kom ihåg att det bara är den förberedande kursen vi gått igenom. Och så en sak, Boris. Tro inte annat än att både mamma och Yasmine och jag var stolta över ditt betyg. Mycket stolta. Men vi var förstås - lite nere för att vi inte klarade oss. Det är mänskligt, är det inte?

- Mycket mänskligt. Jag tycker också att han kunde ha gett er godkänt. Men om vi tränar tillsammans riktigt flitigt, så kan ni gå upp och komplettera om ett par månader, det lovade han.

- Tack, Boris! Så småningom. Men inte idag. Hej då. När är du tillbaks?

- Om högst en timme. Stänger du kranen?

- Visst. God tur!

Trots att han hade sett Borislav göra det hundra gånger, så kunde han inte låta bli att beundra konststycket. Hur han skruvade sig in, så lätt som om han gjorde en avspänd tur i en dans, hur han höjde ena axeln och vek armen som en mamba i anfallsställning, sköt upp armen samtidigt som han gjorde avspark med vänster fot och hur sedan resten av kroppen liksom sögs in genom kranen. Det rasslade lätt när han böjde fram vattenlåset, en extra skvätt vatten sköljde ut och sen var han försvunnen - redan långt inne i